

**ДЕВИ ШАЛГАНО
МАЛЕЧКА ПАЛЕЧКА И
КНИГИТЕ**

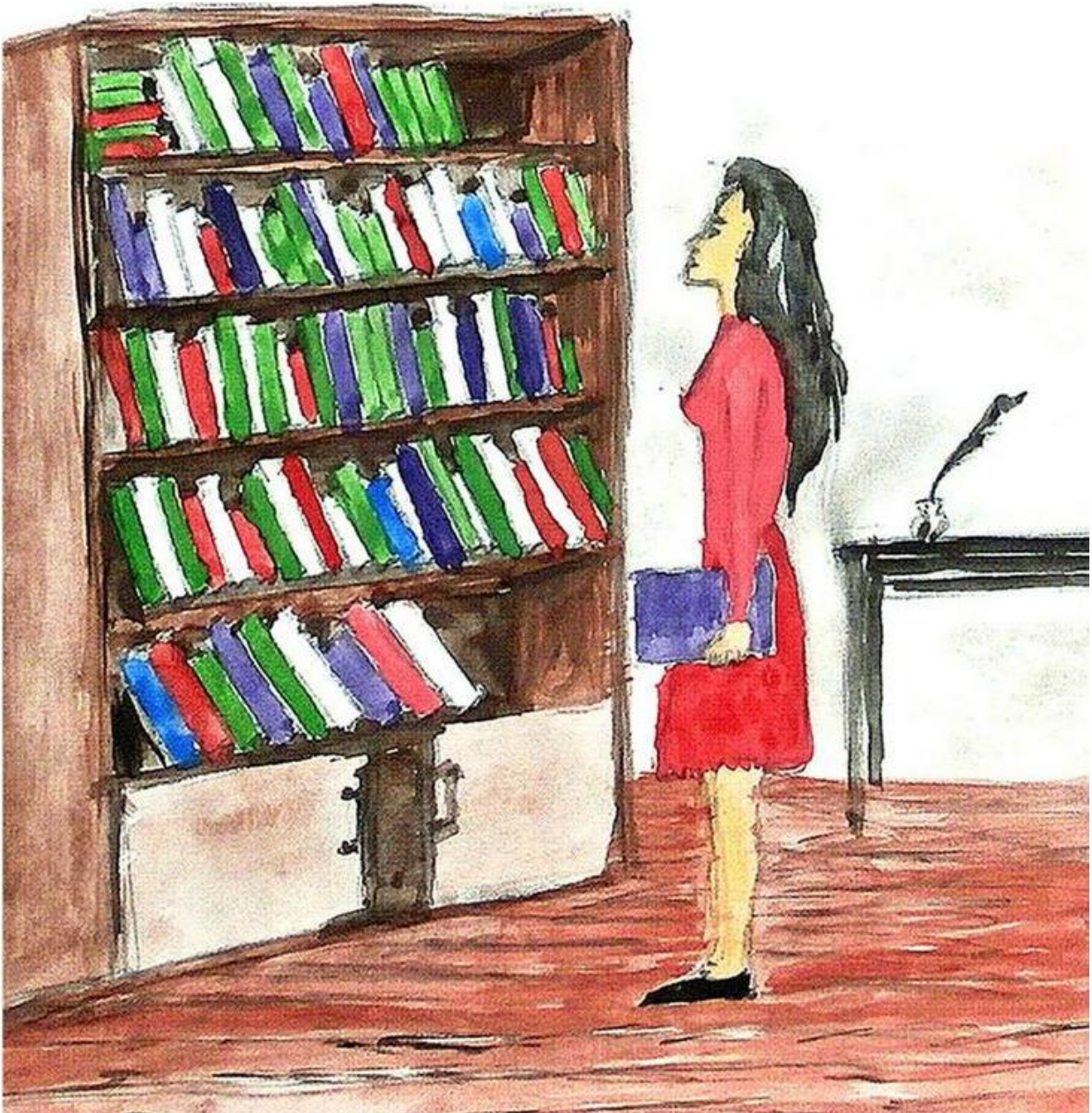
chitanka.info

На Читанка.инфо

Знаете ли историята за Малечка Палечка? Не, не е Малечка на Андерсен, която скитала самотна по света, срещнала се с Мишки, Къртици и Жаби, докато намерила своето щастие и заживяла като Кралица на Елфите. Не е и Малечка на една непозната майка, която била орисана от феите да си остане мъничка като палец, докато познае истинската любов.

Аз зная друга история, за една различна Малечка Палечка. Нека ви я разкажа.

* * *

На една майка ѝ се родило момиченце. Била най-щастливата майка. А и как можело да бъде иначе? Винаги е искала да има детенце. Но скоро разбрала, че малкото ѝ момиченце си оставало малко като палец и я нарекла Малечка Палечка.

Не минало много време, майката се разболяла тежко и умряла. Останала Малечка сама. Е, не съвсем. Имала си татко. Тя била щастливо дете, макар понякога да била самотна, защото татко ѝ трябвало да работи по цял ден, а вечер обичал да играе карти с приятели.

Един ден татко ѝ се прибрал от болница, където често ходел не по свое желание, и ѝ донесъл голяма книжка с шарени корици.

— Ама, тате — учудила се Малечка като видяла колко много думи има вътре, и че са повече от картинките. — Защо си ми донесъл книжка с много думи, та аз още не мога да чета?

— Е, не се тревожи, момичето ми. Като се научиш да четеш, ще разбереш, че думите могат да бъдат също толкова красиви като картинките.

Със или без думи, Малечка вече не скучала, защото книжката с картинки била винаги с нея. Скоро се научила да чете и разбрала колко прав е бил баща ѝ — думите били дори още по-красиви, защото разказвали за всичко, което е под небето. И над него.

Веднъж татко ѝ я завел в една библиотека. Навсякъде имало лавици, отрупани с книги. Направо не можела да ги обхване с поглед. Имало всякакви книги — и големи и малки, шарени и не толкова шарени, с тънки и дебели корици... всякакви. Малечка ги гледала с блеснали ококорени очи, но не смеела да ги докосне. Струвало ѝ се грехота, но татко ѝ само се позасмял и казал:

— Избери си де, не се страхувай. Всяка една от тях може да ти покаже начин да сбъднеш мечтите си.

Така Малечка изведнъж се сдобила с неоценими приятели. Те винаги били на една ръка разстояние от нея, винаги били готови да я подкрепят. Не я разпитвали за нищо. Нищо не изисквали, само мъничко внимание.

Един ден Малечка отново останала сама. Този път наистина сама, защото баща ѝ не се върнал от болницата.

Малечка плакала и тъгувала няколко дни, а после тръгнала по широкия свят. Била самотна, тъжна и често спяла под звездите. Хранела се с корички хляб, подхвърлени от близки и непознати по тротоари и край стени. В началото с нея била хубавата книжка с красиви картинки и също толкова красиви думи, но скоро вече не се разбирало къде са думите и къде картинките, толкова повехнали страниците ѝ. Макар вече изгубена, книгата оставала в спомените ѝ — нова и красива, каквато била в началото.

Понякога Малечка сънувала библиотеката. Била много по-голяма и просторна от спомените ѝ. Била отрупана от пода до тавана с книги. Била безкрайна. Малечка се разхождала по тесните пътечки между

лавиците. Разглеждала дебелите книги с дебели корици. Разглеждала и тънките книги. Влизала от една зала в друга, после в трета и всяка била пълна с безброй лавици и много повече книги. Тяхното присъствие я успокоявало, но никога не оставала дълго. Всеки път я отпращали. Всеки път с думите, че е подранила и днес не е време за нейното посещение.

Така минали години. Малечка пораснала. На години само, защото все така си оставала мъничка като палец. Дори някои батковци се шегували с нея като казвали, че с радост биха си я носили в джобчето си, ако тя пожелае. Така ще можела дори да гледа света от високо. Но Малечка не била съгласна. В джобчето на батко, тя ще трябвало да следва неговите стъпки, а искала да има свободата сама да избира своите. Да. Искала. Но и сама не знаела кои да бъдат нейните пътеки. Тя хващала една, оставяла я, после хващала друга, но само за да остави и нея. Всички пътеки били тъжни и самотни.

Понякога тя се запознавала и с други момичета, но и с тях, тя била все сама. Нейните дружки били различни. Някои били високи и хубави и стъпвали красиво на също така високи токчета. На други времето им отлитало в грижи за дома. А Малечка продължавала да скита сама и тъжна. Тя нямала грижи за високите си токчета, защото не притежавала такива. Тя не се тревожела за дома си, защото все така била бездомна. Нейните грижи били различни. През годините тя искала толкова малко — да намери коричка хляб, да се подслони край стената на някой дом с весели стопани... Това ѝ било достатъчно. Но вече била голямо момиче и искала нещо различно.

За да не зависи от коричките хляб, които били по-нужни на някои други, тя си намерила работа като чистачка в една компютърна зала. Всяка вечер изчаквала шумните посетители да си тръгнат, после помитала пода, забърсвала прахта. Понякога като бонус можела дори да сяде пред някой свободен компютър. Така скоро открила свое място, което обичала да посещава. Това била една електронна библиотека. Тя ѝ напомняла за малката библиотека на баща ѝ. Някога в нея имало само три книги, но баща ѝ ги пазел и поглеждал с толкова любов и внимание, сякаш са съкровище. И те наистина били такива. Поне за баща ѝ. Колко ли би се радвал той на тази електронна библиотека?

Да. Читанка била хубава. В нея Малечка намерила толкова много и различни книги, които никога преди не била виждала. А и къде би

могла да види и прочете? На улицата където имало прах и случайни следи от нечий стъпки? Тя отдавна не била виждала книжарница или истинска библиотека, както някога в детството си. А тук имало наистина добри и ценни книги. Имало книги дори от миналия век. Малечка отделяла всяка свободна минута, за да почете. Тя не можела да ги докосне, не можела да помирише дъхът на книга, нова или прашна, каквато познавала от своята единствена книжка. Можела само да ги чете, но това било достатъчно. Тя отново имала своите приятели и била щастлива. Те давали отговори на нейните неизречени, дори неосъзнати въпроси. Те били част от нещата, които е търсила, от които винаги е имала нужда. Част от спомените за нейното щастливо детство, преди да се озове на улицата. Сега били част от настоящето ѝ.

Но щастието на Малечка не продължило дълго. Техниките се развивали бързо, вече всеки си имал компютър у дома и залата била затворена. Малечка отново останала на улицата.

В нея обаче са следите от Читанка. Семената, покълнали от книгите. Семената, които винаги са давали надежди за по-добро бъдеще. Малечка разбирала колко важна е била книгата в живота ѝ и за първи път се осмелила истински да мечтае.

Един ден, докато Малечка скитала из прашните улици, където непознати мъже и жени бързали по своите пътеки, тя срещнала дете. То седяло в калта до една почти разрушена стена и отчаяно плачело. Малечка се натъжила. Тя си спомнила за своето детство и как самата тя някога плачела също така отчаяно. В онези моменти винаги е намирала утеха в хубавата си книжка. Сега Малечка поседнала до детето. Тя не знаела защо то плаче. Не го и попитала. Но знаела, че когато някой плаче така отчаяно, няма достатъчно думи, които да опишат защо, затова тя седяла мълчаливо, докато сълзите на детето спрели сами. Когато това станало, Малечка му разказала за някогашната си единствена книжка.

Защо Малечка разказала точно за нея? Та нали вече знаела и други? Сама не разбирала защо, така ѝ хрумнало. Детето също не разбирало защо му разказват за книга, която не познава. Но това нямало значение. Малечка разказала за своята самота на улицата, за своята любима детска книжка, за думите в нея, които я карали да мечтае, за картинките, които давали цвят на мечтите ѝ. Това било достатъчно за нея. А детето чуло за надеждите, които са по-силни от болката. За

мечтите, които променяли миналото. Чуло за картинките, които успокоявали и за думите, които давали сили да продължиш напред. Това било достатъчно за него. Това е, което имало значение. После и двамата си тръгнали. Всеки следвал своята посока и своя път. Така е трябвало да бъде.

Докато следвала своя път, Малечка си мислела за детето. То било същото като нея. Също обичало картинките и думите, дори може би повече. Разбирала и колко различно е настоящето. Всичко днес е непознато. Забързаните стъпки на живота; екраните, на които виждаш всичко и нищо; безбройните послания, които те пронизват от всякъде... И какво ли още не! Някога нейният свят се простирал до близките хълмове, зад които слънцето всяка вечер се скривало, но днешният свят е много по-голям. И два пъти по-объркан. Децата вече имат много повече възможности от преди, но имат и също толкова причини да бъдат самотни и да плачат отчаяно.

Тогавя Малечка разбрала какво е търсила. Тя искала да помогне и на други деца да намерят магията на думите. Думите, които дават форма на мечтите. Мечтите, които винаги ни водят напред. Малечка искала да им подсказе как да оцветят мечтите си, как да стигнат до тях. Тя можела да бъде до децата, които всеки ден били пред компютрите и самотни приемали своята доза объркани послания. Можела да бъде до децата, които си седят на топло в къщи, както и тя някога си седяла. Също и до децата, които са на улицата, където и тя все още скита. Да, Малечка пожелала да направи всичко това, защото и тя някога била дете. Дори още можели да я сбъркат с дете, защото все така си оставала мъничка като палец.

Но да сбъдне мечтите си не било никак лесно. Много хора не вярвали на Малечка, точно защото била толкова мъничка. Други не й вярвали, защото идвала от непознати улици. Къде е скитала, защо и какво е правила там? Все въпроси, на които Малечка не можела да отговори кратко. А други хора, които били много образовани и културни, изисквали и тя да бъде образована и културна, за да пристъпи към една толкова важна дейност. Защото децата и мечтите са силна комбинация. И двете са като бомбички, които изискват разумно отношение. Но Малечка знаела какво иска, тя истински вярвала в мечтата си и то не защото било нейна мечта, а защото години наред е живяла в нея. Тя познавала мечтата си. Познавала искрата, която я е

събудила, разбирала думите, които ѝ придавали форма, знаела цветовете, които я правели цветна и я поддържали жива и искряща. Защото тя била едно със своята мечта.

Малечка все още сънувала просторната библиотека. Онази с безбройните лавици и много повече книги. Тя вече не си тръгвала набързо, защото трябвало да бъде там. Вече не я отпращали, задето е подранила. Била там навреме.

Скоро Малечка била до всяко дете, до което успяла да достигне. Как го е направила? Историята го е запазила в тайна.

Макар Малечка да постигнала мечтата си, тя все така била тъжна и самотна. Да, думите могат да създават форми и мечти. Картините могат да облекат мечтите в цвят. Но въпреки това, Малечка много често била самотна и тъжна. Макар вече да нямала причини да го прави, тя продължавала да се разхожда из улиците. Там, където са минали години от живота ѝ.

Един ден, докато се разхождала из прашните улици, където непознати мъже и жени бързали по своите пътеки, Малечка срещнала две красиви очи. Всъщност това видяла в първия момент, когато хубав младеж се изпречил на пътя ѝ. Той не бил като познатите ѝ до сега. В тези красиви очи тя можела да огледа душата си като в огледало. Нещо, което е търсила от толкова отдавна. Нещо, от което винаги е имала нужда. И колко щастлива се почувствала Малечка, когато разбрала, че той също отдавна се оглежда като в огледало в картините, които тя е рисувала с думи.

Тя все така си оставала мъничка. Никога не пораснала повече от палец. Дали защото дълго е живяла на улицата, или защото дълго се е хранила с корички хляб? Не се знае, но и вече нямало значение. Защото въпреки това, тя била наистина щастлива. Имала безброй светове от думи, форми и цветове за всеки, който имал нужда от тях. Имала и любовта на този мъж. Това е, което имало значение.

Скоро и детенце им се родило, но за това друг път ще разкажа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.